

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **Agrodružstvo Jevišovice**, se sídlem Jevišovice, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o kasační stížnosti žalovaného proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2006, č. j. 8 Ca 148/2005 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností brojil žalovaný (dále jen „stěžovatel“) proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 25. 3. 2005, č. j. 3319/2005-17210. Tímto správním rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu č. j. 47/2004/05410, ze dne 6. 12. 2004 a č. j. 47/2004/05411, ze dne 10. 12. 2004 ve věci žádostí žalobce o dotaci na zpracování sušeného krmiva poskytované na základě nařízení vlády č. 204/2004 Sb., o stanovení bližších podmínek provádění společné organizace trhu se sušenými krmivými.

II.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož lze podat kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Namítanou nezákonnost spatřuje stěžovatel v tom, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku prokázání zastoupení žalobce ve správním řízení před stěžovatelem. Městský soud podle stěžovatele odůvodnil zrušení rozhodnutí žalovaného tím, že žalovaný se dopustil vady řízení, když považoval JUDr. Kateřinu Husákovou za osobu neoprávněnou k podání odvolání do rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 6. 12. 2004, č. j. 47/2004/05410, a když z tohoto důvodu odvolání zamítl jako nepřipustné. Plnou mocí vystavenou dne 16. 11. 2004 podle odůvodnění rozsudku městského soudu žalobce řádně prokázal, že JUDr. Husáková je zmocněna k jeho zastupování. Skutečnost, že by jedna z osob, jež plnou moc podepsaly, nebyla již členem statutárního orgánu žalobce, podle názoru soudu není relevantní, soud proto tuto skutečnost ani nezkontroloval. Vystavení listiny o plné moci podle názoru soudu není právním úkonem, který by musel vyhovovat požadavkům na právní úkony právnické osoby tak, jak jsou zapsány v obchodním rejstříku. Stěžovatel s těmito závěry soudu nesouhlasí z následujících důvodů. Z ustanovení § 17 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (pozn. soudu: s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem), vyplývá, že účastník správního řízení je povinen zmocnění k zastupování prokázat písemnou plnou mocí (pokud se neprokázal plnou mocí prohlášenou do protokolu).

Podle názoru stěžovatele je plná moc právním úkonem. Stěžovatel odkazuje na podporu tohoto názoru na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 433/01 a nálezy téhož soudu sp. zn. IV. ÚS 272/05, které shodně výslovně označují plnou moc za právní úkon. Stěžovatel podotýká, že se jedná o právní úkon velmi významný právě z toho důvodu, že jeho smyslem je vůči třetím osobám prokázat existenci, druh a rozsah oprávnění zástupce. Jen tento právní úkon (plná moc) je podle stěžovatele závazný pro třetí osoby. Naopak vlastní dohoda, která zakládá plnou moc, pro třetí osoby závazná není. Právní řád ani právní teorie neznají žádnou kategorii druhořadých právních úkonů, které by nemusely splňovat zákonné náležitosti. Jelikož se jedná v daném případě o právní úkon písemný, bylo podle názoru stěžovatele nezbytné, aby vyhovoval požadavkům na tento druh právních úkonů podle § 243 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. z.“), tedy aby byl podepsán alespoň dvěma členy představenstva žalobce, k čemuž nedošlo. Stěžovatel se domnívá, že shora uvedený názor městského soudu není podložený a že jeho důsledná aplikace by z hlediska právní jistoty znamenala závažný zásah do právních vztahů.

Stěžovatel proto setrvává na názoru, že listinu ze dne 16. 11. 2006 nemohl pokládat za plnou moc řádně prokazující zastoupení žalobce, když tato listina prokazatelně nebyla podepsána způsobem vyžadovaným obchodním zákoníkem. Co se týká listiny datované dnem 12. 12. 2005, stěžovatel je toho názoru, že přesvědčivě ve svém vyjádření k žalobě dokázal její účelové antedatování žalobcem. Podle názoru stěžovatele se žalobce vědomě pokusil uvést stěžovatele v omyl, pokud jde o datum skutečného vystavení plné moci.

S ohledem na výše uvedené navrhuje stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Žalobce ke kasační stížnosti vyjádření nepodal.

IV.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní namítán důvod odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda zastoupení účastníka správního řízení, který je družstvem podle obch. z., lze prokázat i jinak než plnou mocí podepsanou předtím, než zástupce začal v řízení jednat za zastoupeného, dvěma členy představenstva zastoupeného.

Nejvyšší správní soud je podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti.

V.

Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu správního a soudního spisu následující rozhodné skutečnosti:

Ve správním spise je založena plná moc ze dne 16. 11. 2004. Jejím obsahem je zmocnění advokátky JUDr. Kateřiny Husákové k zastupování žalobce jednatelství prostřednictvím Ing. Bohumíra Rady, předsedy představenstva, a J. P., člena představenstva. Advokátka JUDr. Kateřina Husáková je podle plné moci zmocněna, aby žalobce „*zastupovala ve všech právních věcech, aby vykonávala veškeré úkony, podávala žaloby, návrhy a žádosti, uzavírala smíry a narovnání, uznávala uplatněné nároky a nároků se vzdávala, podávala opravné prostředky či námitky a vzdávala se jich, vymáhala nároky, plnění nároků přijímala, přebírala doručované písemnosti, to vše i tehdy, když je podle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci.*“ Tuto plnou moc žalobce udělil „*i v rozsahu práv a povinností podle občanského soudního řádu, správního řádu a soudního řádu správního*“. Závěrem je uvedeno, že je žalobci známo, „*že podle smlouvy o poskytnutí právní pomoci náleží za zastupování odměna včetně hotových výloh a náhrady za ztrátu času...*“

Ve spise je rovněž založena plná moc datovaná dnem 12. 12. 2005, kterou žalobce jednatelství prostřednictvím Libora Nevřkly, místopředsedy představenstva, a J. P., člena představenstva, zmocnil advokátku JUDr. Kateřinu Husákovou, aby žalobce „*zastupovala ve všech právních věcech, aby vykonávala veškeré úkony, podávala žaloby, návrhy a žádosti, uzavírala smíry a narovnání, uznávala uplatněné nároky a nároků se vzdávala, podávala opravné prostředky či námitky a vzdávala se jich, vymáhala nároky, plnění nároků přijímala, přebírala doručované písemnosti, to vše i tehdy, když je podle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci.*“ Tuto plnou moc stěžovatel udělil „*i v rozsahu práv a povinností podle občanského soudního řádu, správního řádu a soudního řádu správního*“. Následuje individualizovaná část plné moci znějící „*Tuto plnou moc uděluji zejména pro podání odvolání do rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu vydaných dne 6. 12. 2004, pod č. j. 47/2004/05411, a č. j. 47/2004/05410 a současně k tomu, aby v souvislosti s tímto vykonávala veškeré úkony, podávala žaloby, návrhy a žádosti, uzavírala smíry a narovnání, uznávala uplatněné nároky a nároků se vzdávala, podávala opravné prostředky či námitky a vzdávala se jich, vymáhala nároky, plnění nároků přijímala, přebírala doručované písemnosti, to vše i tehdy, když je podle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci.*“

V odůvodnění rozhodnutí stěžovatele ze dne 25. 3. 2005, č. j. 3319/2005-17210, je závěrem uvedeno, že odvolací orgán zjistil, že odvolání bylo podáno osobou neoprávněnou, neboť právní zástupkyně odvolatele, advokátka JUDr. Kateřina Husáková, podala odvolání na základě plné moci, která ji byla udělena dne 16. 11. 2004 Ing. Bohumírem Radou, předsedou představenstva a J. P., členem představenstva odvolatele. Tato plná moc nemůže být uznána odvolacím orgánem jako platná, neboť ji udělil Ing. Bohumír Rada, který již od 26. 8. 2004, jak vyplývá z výpisu z obchodního rejstříku, nebyl členem statutárního orgánu odvolatele. Skutečnost, že předmětná plná moc je neplatná, nevyvrátilo ani vysvětlení zaslané právním zástupcem odvolatele ze dne 8. 2. 2005, ve kterém tzv. obecnou plnou moc nahrazuje plnou mocí speciální, když tato je datována datem 12. 12. 2005. Stěžovatel proto odvolání jako nepřijatelné zamítl a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 6. 12. 2004, č. j. 47/2004/05410, a ze dne 10. 12. 2004, č. j. 47/2004/05411.

VI.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Právní vztah u dobrovolného zastoupení vzniká mezi zastoupeným a zástupcem na základě smlouvy (označované jako dohoda o plné moci), k jehož obsahu patří právo zástupce zastupovat zastoupeného v dohodnutém rozsahu. Plná moc je jednostranný právní úkon zastoupeného, jenž je adresován třetím osobám, kterým se dává na vědomí, že zástupce je oprávněn zastoupeného zastupovat, je tedy osvědčením existence práva určité osoby zastupovat osobu jinou.

Nejvyšší správní soud proto v první radě připomíná, že plná moc je průkazem vztahu zastoupení mezi účastníkem a jím zvoleným zástupcem, a pochybnosti o plné moci proto mají být odstraňovány, neboť představují odstranitelnou vadu řízení. Tento právní názor vychází z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a je podpořen i judikaturou jiných než správních soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu publikovaný pod č. 333/2004 Sb. NSS, rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2005, č. j. 7 As 13/2005 – 62, dostupný na www.nssoud.cz, nebo např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2000, sp. zn. 20 Cdo 1888/98).

Podle § 17 odst. 1 správního řádu *účastníci řízení, jejich zákonní zástupci a opatrovníci se mohou dát zastupovat advokátem nebo jiným zástupcem, kterého si zvolí*. Podle § 17 odst. 4 správního řádu *zmocnění k zastupování je třeba prokázat písemnou plnou mocí nebo plnou mocí prohlášenou do protokolu. Správní orgán může v nepochybných případech od průkazu plnou mocí upustit*.

Stěžovatel spatřoval namítanou nezákonnost v tom, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku prokázání zastoupení žalobce ve správním řízení před stěžovatelem. Městský soud dospěl k závěru, že žalobce plnou mocí vystavenou dne 16. 11. 2004 řádně prokázal, že JUDr. Husáková je zmocněna k jeho zastupování. Stěžovatel nesouhlasil s právním názorem, že není relevantní skutečnost, že jedna z osob, jež plnou moc podepsaly, nebyla již členem statutárního orgánu žalobce. Stěžovatel se naopak domníval, že vystavení listiny o plné moci je právním úkonem, který musí vyhovovat požadavkům na právní úkony právnické osoby tak, jak jsou zapsány v obchodním rejstříku, neboť aplikace shora uvedeného

názoru městského soudu by z hlediska právní jistoty znamenala závažný zásah do právních vztahů.

Nejvyšší správní soud ve svých úvahách vychází ze skutečnosti, že v dané věci je třeba nalézt rovnováhu mezi dvěma zájmy chráněnými objektivním právem: Na jedné straně je třeba zajistit přiměřený stupeň jistoty správního orgánu o tom, že za účastníka správního řízení, který má být zastoupen zástupcem na základě projevu vůle zastoupeného, jedná osoba, kterou zastoupený k tomu vskutku pověřil. Na druhé straně je třeba, aby účastníku řízení nebylo formalistickým přístupem správního orgánu právo nechat se v řízení zastoupit odňato, neboť takto by mu bylo odňato jedno z významných práv tvořících součást práva na soudní a jinou právní ochranu. V daném ohledu lze proto souhlasit se stěžovatelem, že plná moc je velmi významný právní úkon právě z toho důvodu, že jeho smyslem je vůči třetím osobám prokázat existenci, druh a rozsah oprávnění zástupce a rovněž lze podpořit i další názor stěžovatele, že právní řád ani právní teorie neznají žádnou kategorii druhořadých právních úkonů, které by nemusely splňovat zákonné náležitosti. Nejvyšší správní soud však opětovně zdůrazňuje, že pokud má být šetřeno podstaty a smyslu podmínek stanovených zákonem pro uplatnění práva na soudní a jinou ochranu, mezi které patří i prokázání zmocnění k zastupování účastníka řízení, nelze je vykládat a zneužívat jako prostředek pro procesní formalismus, a to ani ze strany správních orgánů, ani ze strany účastníků řízení. Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 11. 2006, sp. zn. IV. ÚS 110/06, uvedl, že *přílišný formalismus spočívající v uplatňování pouhého jazykového výkladu právní normy nerespektující účel tohoto institutu je způsobilý založit extrémní rozpor s principy spravedlnosti, a tím porušení základních práv a svobod.*

I kdyby tak plná moc ze dne 16. 11. 2004 nespĺňovala náležitosti pro přijetí zmocnění k zastupování žalobce, je třeba mít na zřeteli, že povinnost prokázání plné moci podle § 17 odst. 4 správního řádu má za účel především ochranu práv účastníka (o tomto účelu svědčí i poslední věta uvedeného ustanovení, podle které správní orgán může v nepochybných případech od průkazu plnou mocí dokonce upustit), a rovněž je třeba vzít v úvahu zvláštní postavení a povinnosti advokáta, jež vyplývají ze zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii dále jen „zákon o advokacii“). Nejvyšší správní soud k postavení advokáta již judikoval, že *„advokát jako podnikatel, jehož právní postavení je upraveno zvláštním zákonem ukládajícím mu na jedné straně zvláštní povinnost poskytovat právní služby s potřebnou profesionalitou a za dodržení pravidel advokátní etiky (viz zejména § 16 a 17 zákona o advokacii) a na straně druhé mu dávající privilegium (tedy v jistém smyslu stavovský monopol) k soustavnému výdělečnému poskytování univerzálních právních služeb, má na rozdíl od obecného zmocněnce vůči zastoupenému zvláštní povinnosti. Mezi tyto povinnosti zejména patří chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny (§ 16 odst. 1 věta první zákona o advokacii) a povinnost jednat čestně a svědomitě a využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné (§ 16 odst. 2 zákona o advokacii). Jako zástupce žalobce tedy jeho advokát byl zejména povinen jednat v rámci rozsahu zastoupení, které bylo mezi ním a žalobcem sjednáno, a uvedený rozsah zásadně nepřekračovat. Právě vzhledem ke zvláštnímu postavení advokáta a vysoké profesionalitě při poskytování právních služeb, kterou lze po něm oprávněně požadovat, proto mohou státní orgány (tj. zejména správní orgány a soudy), jež vedou řízení o právech a povinnostech, předpokládat, že jedná-li advokát za určitou osobu, je třeba mít v pochybnostech za to, že za ni jedná v rámci zmocnění, jež mu tato osoba udělila, nevyjde-li najevo opak. (...) Vzhledem ke zvláštnímu postavení advokáta bylo lze po něm spravedlivě požadovat, aby v případě, že by vůči němu správní orgán učinil určitý úkon v domnění, že jej činí jako*

vůči zástupci žalobce, anebo advokátu žalobce doručil písemnost v domnění, že tak je na místě postupovat s ohledem na § 25 odst. 3 správního řádu, a přitom by to vybočovalo z dohodnutého rozsahu zastoupení, bylo povinností advokáta na to správní orgán i žalobce upozornit.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 2 As 28/2006-49, publikovaný na www.nssoud.cz a pod č. 1131/2007 Sb. NSS).

Pokud zdejší soud aplikuje shora zmíněná obecnější myšlenková východiska na okolnosti daného případu, je nutno konstatovat, že pokud měl správní orgán nadále pochybnosti o existenci vztahu zastoupení mezi zastoupeným a zástupcem, měl především dát účastníkovi řízení příležitost tuto nesprávnost odstranit, neboť nelze akceptovat vyhýbání se věcnému projednání věci pro snadno odstranitelný formální nedostatek.

Stěžovatel vyzval žalobce k zaslání dokladů prokazujících, že osoby, které plnou moc podepsaly, zastávaly v době podpisu funkce na plné moci uvedené. Tato výzva směřovala k prokázání splnění náležitostí pro přijetí zmocnění k zastupování žalobce a lze dovodit, že vyjadřovala zmíněné pochybnosti správního orgánu o tom, zda určité podání pochází od účastníka řízení v něm označeného a zda bylo podáno z jeho vůle. Na tuto výzvu odpověděla advokátka JUDr. Kateřina Husáková dne 8. 2. 2005 sdělením, že se jednalo pouze o omyl, neboť jí žalobce vyhotovil pro případ podání předmětného odvolání speciální plnou moc, kterou měla asistentka kanceláře předložit k odvolání. Dále uvedla, že bohužel došlo na její straně k omylu a namísto speciální plné moci byla k odvolání přiložena obecná plná moc, která byla zhotovena pro jiný případ, a to když pan Ing. Rada jednal za žalobce jako obecný zmocněnec, na základě plné moci udělené statutárním orgánem v souladu s výpisem z obchodního rejstříku. Zároveň advokátka JUDr. Kateřina Husáková zaslala plnou moc datovanou 12. 12. 2005, v níž označením konkrétního správního úřadu a konkrétní spisovou značkou rozhodnutí dal žalobce najevo ve své podstatě to, že chce být advokátkou JUDr. Kateřinou Husákovou zastupován v této konkrétní věci a že jí dává plnou moc ke všemu, co je potřeba v souvislosti s touto věcí vyřídit.

Stěžovatel ani tuto plnou moc nepovažoval za průkaz zastoupení žalobce zvoleným zástupcem, neboť se podle názoru stěžovatele žalobce vědomě pokusil uvést stěžovatele v omyl, pokud jde o datum skutečného vystavení plné moci. Nejvyšší správní soud se s tímto právním názorem nemůže ztotožnit. U plné moci nutno především posoudit, zda spolehlivě prokazuje oprávnění označeného právního zástupce jednat za účastníka řízení, a je-li možné bez pochybností takové oprávnění z obsahu plné moci či z okolností, za kterých byla plná moc doručena, dovodit, nemusí mít případné vady plné moci význam. Zdejší soud ve výše uvedeném rozsudku rovněž vyslovil, že: *„Jako průkaz zastoupení má plná moc obsah, který je nutno zjistit výkladem. Výklad je nutno primárně zaměřit na obsah a význam slov a vět užitých v plné moci, ovšem vedle toho nutno přihlídnout i k jinak navenek projevené vůli zastoupeného a zástupce, a to i s ohledem na jejich obvyklé chování, jakož i postavení.“* V posuzovaném případě lze dospět výkladem bez jakékoli rozumné pochybnosti k právnímu názoru, že přinejmenším druhá z plných mocí, které jsou předmětem posuzování, spolehlivě prokazuje oprávnění označeného právního zástupce jednat za účastníka řízení, a to jak v případě, že by byla záměrně antedatována, tak v případě, že by na ní uvedené datum „12. 12. 2005“ bylo chybou v psaní a že by plná moc byla ve skutečnosti vystavena dne 12. 12. 2004. Druhá plná moc předně vyhovuje požadavkům na tento druh právních úkonů, neboť byla podepsána alespoň dvěma členy představenstva žalobce. Jedinou vadou je případné uvedení chybného nebo záměrně nepravdivého data vystavení. To však není podstatné, neboť význam uvedeného právního úkonu je v dané věci nepochybný a i kdyby plná moc byla vskutku antedatována, již samotná skutečnost, že byla vystavena

a v průběhu správního řízení doložena, vede ke zpětnému zhojení vady nedoložení zastoupení v okamžiku prvního procesního úkonu zástupce, který ve správním řízení provedl. Datum sepsání plné moci totiž není rozhodující především s ohledem na princip, že pokud účastník předloží plnou moc dodatečně, jsou jím tak schváleny i ty úkony učiněné v řízení zástupcem účastníka, k nimž došlo před podpisem plné moci.

Navíc i z okolností, za kterých byla plná moc stěžovateli doručena, tedy především ze skutečnosti, že stěžovatel adresoval předmětnou výzvu přímo žalobci, ale odpověděl na ni právní zástupce žalobce, jakož i z postavení právní zástupkyně žalobce (ta je advokátkou), lze usuzovat, že mezi advokátem a klientem bylo sjednáno poskytnutí právní služby spočívající v zastoupení ve správním řízení, a že tedy existuje vztah zastoupení mezi zastoupeným a zástupcem.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu v dané věci neexistovaly žádné podstatné okolnosti, které by vzbuzovaly pochybnosti o oprávnění zástupkyně zastupovat žalobce, zejména zde neexistovala jakákoli pochybnost o tom, že – byť formálně vzato možná nikoli perfektní – plná moc skutečně zrcadlila vůli zastoupeného být ve správním řízení zastoupen. Ustanovení § 243 odst. 3 obč. z. v této souvislosti nelze vykládat tak, že nesplňovala-li plná moc předtím, než začal zástupce za zastoupené družstvo jednat, tímto ustanovením předepsané náležitosti písemného právního úkonu uvedené právnické osoby (v daném případě její podepsání dvěma osobami, jež byly v době podpisu členy představenstva družstva), nebylo následně možno tuto vadu projevu vůle nijak zhojit. Uvedený výklad by patřičným způsobem nešetřil podstatu ústavně garantovaného práva žalobce na soudní a jinou právní ochranu, a proto je nutno jej jako ústavně nekonformní odmítnout.

VIII.

Nejvyšší správní soud z důvodů shora uvedených dospěl ke shodnému názoru jako městský soud, neboť stěžovatel pochybil, jestliže považoval JUDr. Kateřinu Husákovou za osobu neoprávněnou k podání odvolání proti předmětným rozhodnutím a jestliže toto odvolání z tohoto důvodu zamítl jako nepřipustné. Zastoupení žalobce (který je družstvem) jako účastníka správního řízení advokátem bylo totiž lze prokázat i jinak než plnou mocí, která byla podepsána předtím, než advokát jako začal v řízení jednat za zastoupeného, dvěma členy představenstva zastoupeného.

Městský soud proto zcela správně napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil pro vady řízení podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení.

VIII.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem a kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

VII.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalobce měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu